

Ако пропустне този срокъ, потърпѣвший може да заяви искътъ си за възнаграждение само въ гражданскійтъ сѣдъ и то слѣдъ окончателното рѣшение на углавното дѣло.

Чл. 5. Никой не може да бѣде задържанъ подъ стража, освѣнъ въ случаитѣ, опредѣлени отъ закона, нито пъкъ задържанъ въ помѣщения, неустановени за това отъ закона.

Чл. 6. Исканье за задържане когото и да било подъ стража, подлежи на изпълнение само въ тоя случай, когато е станало по редътъ, опрѣдѣленъ отъ правилата на тоя законъ.

Чл. 7. Всѣкой сѣдия или прокуроръ, като узнае, че въ прѣдѣлитѣ на неговий сѣдебенъ окръгъ е задържанъ нѣкой въ затворъ, но не въ надлѣжното мѣсто или безъ постановление отъ опълномощенитѣ за това мѣста и лица, длѣженъ е да вземе мѣрки, щото задържанieto да се извърши по установеный редъ, или да се освободи неправилно задържания.

Чл. 8. Всичкитѣ сѣдилища трѣбва да рѣшаватъ дѣлата по точний разумъ на съществующитѣ закони, а въ случай на неясность или противорѣчие въ законитѣ, по които прѣстѣпното дѣяние се наказва, трѣбва да основаватъ присѣдитѣ си възъ общий смисълъ на тия закони.

Чл. 9. Забранено е да се отказва рѣшаванието на дѣлата подъ предлогъ, че нѣма закони, или че тѣ сѣ непълни, неясни или противорѣчиви. За неиспълнение на това правило, виновнитѣ ще отговарятъ за отказъ на правосѣдие.